

Garrick Theater werd gehoord, waar het eerste verbazingwekkend financieel succes geboekt werd met Shaw's Saint Joan, hetgeen de ondernemenden deed besluiten een eigen theater te laten bouwen, naar eigen theorieën en behoeften ingericht, waarin zij tot op heden toe de kunst met een groote K dienen. De troep is op co-operatieve basis gevormd. Het stersysteem wordt geweerd, men let vooral op hecht en sterk samenspel, gebaseerd op jarenlang gezamenlijke training. De spelers, die tot de vaste troep behooren, zijn allen aandeelhouders en dus direct geïnteresseerd bij het financieele zoowel als het artistieke resultaat. Ook al zijn enkelen onder hen in werkelijkheid sterren, zooals Helen Westley, door het publiek aangebeden en door haar groote kwaliteiten dikwijls aangewezen de hoofdrolvertolkster te zijn, zoo hebben andere, jongere actrices eveneens een kans en niet zelden ziet men bezettingen waarin kleine rollen door de bekende spelers worden vertolkt terwijl een nieuwaangekomene zijn of haar kans krijgt in een eersteplans rol.

Een van hun laatste succes-opvoeringen — voorjaar 1933 — was „Design for Living”, het laatste werk van den populairen Engelschen schrijver Noël Coward, die er zelf de hoofdrol in vervulde.

Een pas bij Gaston Baty aangevraagd contract voor de alleenopvoering van Dostojewski's „Schuld en Boete”, een stuk waarin de groote samenspelkwaliteiten van het Theatre Guild ten volle tot hun recht kan komen, doet New York reeds uitzien naar een lange reeks opvoeringen van een nieuw wereldsucces van het avant-garde theater.

De geschiedenis van de „Wisconsin Players”, hoewel parallel loopend aan die van het Theatre Guild, is toch in wezen een heel andere.

In de eerste plaats was het hier één enkel persoon, Laura Sherry, vóór haar huwelijk bekende actrice van New York, die door de omstandigheden van het leven naar de kleine stad Milwaukee verplaatst, den stoot gaf tot het oprichten van een kleine amateurclub, waarvan zij tot op heden, een twintigtal jaren later, de ziel en de leidster is, en die haast ondanks zichzelf uitgroeide tot de in heel Amerika bekende groep der Wisconsin Players.

Milwaukee, provinciestedje op een uur afstand van de miljoenenstad Chicago gelegen, groot bierbrouwerscentrum en evenals de „stad der abat-toirs” voor het grootste gedeelte door Duitschers, of van Duitse ouders afstammenden, bewoond, verschilde in slaperige onverschilligheid wat het openbare leven betrof in niets van andere provinciestedjes.

Voorzag de amateurclub, die zij stichtte, dan ook niet dadelijk in een sterk gevoelde behoefte, de jeugd was met haar en alles wat de stad aan intellectueele elementen bezat — een handjevol — schaarde zich om haar heen. Uit den aard der zaak waren er veel Duitschers bij en van de oprichting af werd dan ook besloten naast de Engelsche afdeeling ook een Duitse theaterclub te vormen, die met dezelfde decors en costuums de op te voeren